

Προσφυγή της 8ης Απριλίου 2016 — Ιταλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-147/16)

(2016/C 191/55)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι*Προσφεύγουσα:* Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: S. Fiorentino, avvocato dello Stato, G. Palmieri)*Καθής:* Ευρωπαϊκή Επιτροπή**Αιτήματα**

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- Να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής C (2016)366 τελικό της 28ης Ιανουαρίου 2016, που κοινοποιήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2016, βάσει της οποίας η Επιτροπή, σε εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 2011, Επιτροπή κατά Ιταλίας, C-496/09, EU:C:2011:740, υποχρέωσε την Ιταλία να καταβάλει τα ποσά των 5 382 000 ευρώ και 2 106 000 ευρώ ως ποινή για καθυστέρηση εκτελέσεως το τρίτο και τέταρτο εξάμηνο, αντιστοίχως, μετά την κατάθεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο ακυρώσεως, που αφορά παράβαση του άρθρου 14 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999, της 22ας Μαρτίου 1999, εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΚ) 794/2004 της 21ης Απριλίου 2004, καθώς και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

- Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επιβάλλει την εφαρμογή τόκων στα ποσά που οφείλουν οι επιχειρήσεις για την ανάκτηση της κρατικής ενισχύσεως με επιτόκιο που προσδιορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 11 του κανονισμού 794/2004. Η Ιταλική Κυβέρνηση εκφράζει τις αντιρρήσεις της ως προς αυτό διότι, βάσει της νομολογίας του Δικαστηρίου της ΕΕ, αυτό το σύστημα υπολογισμού των τόκων δεν έχει εφαρμογή στις αποφάσεις ανακτήσεως που είναι προγενέστερες της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού 794/2004 ούτε άλλωστε στις αποφάσεις πριν από την ανακοίνωση της Επιτροπής της 8ης Μαΐου 2003, σχετικά με τα επιτόκια που πρέπει να εφαρμόζονται κατά την ανάκτηση ενισχύσεων που έχουν χορηγηθεί παράνομα (ΕΕ 2003, C 110, σ. 21). Το επιχείρημα που προέβαλε η Επιτροπή όσον αφορά την ύπαρξη υποτιθέμενης αντίθετης συμφωνίας μεταξύ της Ιταλικής Δημοκρατίας και της Επιτροπής για την εφαρμογή είναι αλυσιτελές.

Αναίρεση που άσκησαν στις 11 Απριλίου 2016 οι Adrian Barnett και Sven-Ole Mogensen κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 5 Φεβρουαρίου 2016 στην υπόθεση F-56/15, Barnett και Mogensen κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-148/16 P)

(2016/C 191/56)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι*Ανααιρεσείοντες:* Adrian Barnett (Roskilde, Δανία), Sven-Ole Mogensen (Hellerup, Δανία) (εκπρόσωποι: S. Orlandi και T. Martin, δικηγόροι)*Αντίδικος κατ' αναίρεση:* Ευρωπαϊκή Επιτροπή**Αιτήματα**

Οι ανααιρεσείοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

να αποφασίσει:

- αναρεί την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στην υπόθεση F-56/15, Barnett και Mogensen κατά Επιτροπής·

να αποφασίσει, κρίνοντας το ίδιο επί της διαφοράς:

- ακυρώνει τις αποφάσεις που περιέχονται στα εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεως του Ιουνίου 2014, με τις οποίες ο διορθωτικός συντελεστής που έχει εφαρμογή στις συντάξεις των αναιρεσειόντων μειώνεται από 1ης Ιανουαρίου 2014,
- καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναιρέσεώς τους, οι αναιρεσειόντες προβάλλουν δύο λόγους.

1. Ο πρώτος λόγος αφορά πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε, κατά τους αναιρεσειόντες, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (ΔΔΔ), ερμηνεύοντας τις σαφείς και ακριβείς διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), υπό το πρίσμα της φερόμενης ως «πραγματικής βουλήσεως του νομοθέτη», ως προς το περιεχόμενο της αναστολής του μηχανισμού επικαιροποιήσεως των συντάξεων και αποδοχών το 2013 και 2014. Κατά τον τρόπο αυτόν, το ΔΔΔ ερμήνευσε *contra legem* το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ και τους κανόνες εφαρμογής του που προβλέπονται στο παράρτημα XI του εν λόγω ΚΥΚ.
2. Ο δεύτερος λόγος αφορά πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε, κατά τους αναιρεσειόντες, το ΔΔΔ, καθόσον δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του ΚΥΚ για την επίδικη ενδιάμεση επικαιροποίηση οι οποίες προβλέπονται στο παράρτημα XI του ΚΥΚ και η Επιτροπή, προβαίνοντας στην επικαιροποίηση αυτή, υπέπεσε σε κατάχρηση εξουσίας. Συγκεκριμένα, αφού διαπίστωσε, στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, ότι ο προηγούμενος διορθωτικός συντελεστής είχε υπολογισθεί εσφαλμένως στον κανονισμό (ΕΕ) 1416/2013 του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 2013, για την αναπροσαρμογή, από την 1η Ιουλίου 2013, των διορθωτικών συντελεστών που εφαρμόζονται στις αποδοχές και στις συντάξεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το ΔΔΔ υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως επιτρέπει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ) να προβεί στην επίδικη ενδιάμεση επικαιροποίηση, παραβλέποντας τη θεωρία της ανακλήσεως των παρανόμων διοικητικών πράξεων που δημιουργούν παρεμφερή δικαιώματα ή πλεονεκτήματα.

Αναίρεση που άσκησε στις 14 Απριλίου 2016 η Ingrid Fedtke κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 5 Φεβρουαρίου 2016 στην υπόθεση F-107/15, Fedtke κατά ΕΟΚΕ

(Υπόθεση T-157/16 P)

(2016/C 191/57)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ingrid Fedtke (Wezembeek-Orpem, Βέλγιο) (εκπρόσωπος: M.-A. Lucas, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή

Αιτήματα

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ανατρέψει τη διάταξη του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (δεύτερο τμήμα) της 5ης Φεβρουαρίου 2016 στην υπόθεση F-107/15·
- να αναπέμψει την υπόθεση στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, προκειμένου να αποφανθεί επί της ουσίας της προσφυγής·
- να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναιρέσεώς της, η αναιρεσείουσα προβάλλει τέσσερις λόγους.

1. Ο πρώτος λόγος αφορά την πλάνη περί το δίκαιο και την ανεπάρκεια αιτιολογίας που βαρύνουν την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, καθόσον το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (ΔΔΔ) έκρινε, στις σκέψεις 19 έως 21 και 25 της εν λόγω διατάξεως ότι, τόσο στην περίπτωση αιτήσεως επανεξετάσεως μιας μη εμπροθέσμως προβληθείσας αποφάσεως όσο και σε περίπτωση αιτήσεως που βάλλει εμμέσως κατά της αποφάσεως αυτής, προκειμένου να χαρακτηριστεί ως νέο ένα πραγματικό περιστατικό του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη της αιτήσεως, πρέπει ούτε ο αιτών ούτε η διοίκηση να το γνώριζαν ή να μπορούσαν να το γνωρίζουν κατά την έκδοση της αποφάσεως που κατέστη απρόσβλητη και εφάρμοσε την αρχή αυτή στις σκέψεις 27 έως 32 της εν λόγω διατάξεως, ενώ προκύπτει από τη νομολογία ότι η άγνοια του περιστατικού του οποίου γίνεται επίκληση δεν απαιτείται σε περίπτωση αιτήσεως επανεξετάσεως.